

Bir Masaya Sıgmayan Hikaye

– Hasan Uyar · 30 Ekim 2025

Sabbah, o sabah diğerlerinden farklı uyandı.

Gözlerinde yorgun bir kararlılık vardı; bir şey bitecekse bile güzel bitsin istiyordu. Aynaya baktı, belki de son kez kendini onun gözlerinden görmek ister gibiydi. Elinde bir çiçek vardı, kimse için almamıştı bugüne kadar. Ama bugün aldı. Çünkü bu defa, kalbi bahane değil, niyetle doluydu.

Dostları da yanındaydı.

“Olmayacaksa bile, böyle bitmesin,” demişlerdi.

Mekan kapatıldı. İçerisi süslendi. Bir masa kuruldu; bir umut masası. Rüzgâr hafifti ama Sabbah'ın içinde fırtınalar kopuyordu. Sözsüz bir sessizlik vardı ortalıkta. Sadece kalbinin gürültüsü duyuluyordu.

Sonra Ladire geldi. Yanında iki arkadaşı, o gelen arkadaştan birini Sabbah hiç sevmezdi. Bu olmamıza bir engeldir diye düşünmedi değil. Sabbah başını kaldırdı, baktı. Onlar Sabbah'ı görmedi, çünkü Sabbah'ın arkadaşları bahanesiyle gelmişlerdi. Yoksa Sabbah çağırdığı yer cennette olsa Ladire gelmezdi. Zaman orada durdu sanki. Arkadaşları onunla Sabbah'ı konuştular. Ladire Sabbah'ın içerde olduğunu bilmiyordu. Ve o an, Ladire'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Masayı görmeden, içini dökerek geri döndü.

Sabbah içini dökemediğinden, gözyaşı dökmüştü

Ve geride, cevaplardan çok gözyaşı kalmıştı.

Sabbah, içinden sordu kendine:

“Onu böyle ağlatmayı, gerçekten severek mi yaptım?”

Bir süre öylece durdu. Sonra yavaşça masaya gitti, Ladire'nin oturması gereken sandalyeye oturdu.

Boştu. Soğuktı. Ama bir anlamı vardı. Küçük bir kız çocuğu oraya geldi. Çok beğendi sevdiğine mi aldın dedi Sabbah o an çiçeği o kıza verdi. Dedi ki ilerde biri seni gerçekten sevdiyse ve çiçeği aldıysa onu al dedi. Ve kapıyı çarpıp çıktı

O yerin adı Vadi'ydi.

İki dağın arasındaki geçit.

Bir dağ Sabbah'tı, diğer dağ Ladire.

Ama aradaki vadi, kimsenin adını bilmediği bir engeldi.

Yada belliydi belki gücü, deSİBEL'i yüksek bir sestti

Ve o engel, iki dağı birbirinden ayırdı.

Zaman geçti, rüzgâr esti, yağmur yağdı.

Dağlar hep yerinde kaldı.

Vadi hep arada.

Ve onlar

Hiç kavuşamadı.

Sabbah nasıl Ladire'yi gördüğü gibi sevdiyse

O adını bile anmayacağı kişiyi,

Arkadaş gereğinde bile bulunmayacağı kişiyi hiç sevmemişti. Ama size bir şey söyleyeyim mi o kişide kendini sevmediğinden, diğerleride kendilerinden nefret etmişti. O kişinin en itici tarafıda Sabbah derdi ya özgüven iyi ego kötü diye. Ondaki egoydu işte karakter yoksa bin estetik kurtaramazdı oysa

Not:

7. Gün, 7. Hikaye

Mekan: Iğdır Vadi Cafe